

V mém autě používám GPS navigaci – důvěrně nazývanou „Zuzanka“ (tak se totiž prý jmenuje hlas, navádějící řidiče) už více než dva roky. Za tu dobu už jsem věděl, jak na ni vyzrát, aby mě dovedla tam, kam chci, ale po cestě, kudy chci jet já. Letos v květnu jsme měli uskutečnit třídní výlet do Drážďan; na takovou „štreku“ už si v mém věku netroufám, a tak jsem se domluvil s kamarádem, že nás čtyři „drážďanchtivé“ cestovatele do- a po Drážďanech povozí. Věděl jsem, že kamarád v ač jinak komfortním autě navigaci nemá a proto jsme se domluvili, že ji příslušně naprogramuji a vezmu sebou. Instalace v autě je jednoduchá – přísavka s držákem se upevní na čelní sklo a napájecí kabel do příslušné zásuvky v automobilu.

Jak už jsem uvedl, vím, jak na ni – ale do zahraničí to bylo poprvé, a tak jsem si pro každý případ našel objekty, které jsme chtěli navštívit včetně parkovišť v počítači, mapky s trasou vytiskl a vzal do tašky. Navíc jsme měli např. noclehy zamluvené v malém, laciném hotelku asi dvanáct kilometrů od centra Drážďan a chvíli trvalo, než jsem jej na plánu Drážďan vůbec našel.

Než jsme přešli větší část České republiky až na hranice s Německem, místo výřečné Zuzanky jsme měli zapnutou jen němou mapu trasy pro kontrolu. Kamarád totiž tuto trasu až do Děčína zná, a tak jsem s napětím čekal, jak se Zuzanka osvědčí v cizím terénu. Kousek za hranicí jsem zadal první cíl a Zuzanka se rozpovídala.

A byl jsem mile překvapen: přesto, že náš první cíl – bývalý hlavní objekt firmy Pentacon – je téměř na periferii Drážďan a v jeho širokém okolí se pilně pracovalo na tramvajových kolejích s patřičnými uzavírkami celých ulic, Zuzanka nás spolehlivě dovedla k cíli, přestože byla zadána jen ulice a číslo popisné. Totéž platilo při druhé etapě do centra města – v Drážďanech jsem byl autem naposledy před jedenácti lety a za tu dobu se neuvěřitelně změnilo, o objížďkách nemluvě.

Když jsme se dosyta nasmáli nad dětskou – nesprávnou – výslovností německých slov, začali jsme přes tuto kosmetickou vadu oceňovat, že Zuzanka se zřejmě vyzná a je prakticky neomylná. Dokonce na sklonku dne nás nejkratší cestou dovedla do našeho hotelu.

A absolutorium si vysloužila i druhý a třetí den – zase trefila k zámku v Pillnitzu a od něj nejkratší cestou zpátky k nám. Někde za Cínovcem jsem ji s díky vypnul, aby si vydechla a opět jsme se spokojili s němou mapou, ukazující, kudy jedeme.

Zkrátka – utvrdil jsem se v tom, že na Zuzanku, přesto, že je jako správná ženská jaksepatří ukecaná – nedám dopustit a v mém autě má své čestné, ale zasloužené místo.